

## 12. møde

Tirsdag den 7. november 2006 kl. 13.00

### Dagsorden

**1) Spørgsmål til ministrene.**  
(Spørgetimen).

**2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 14:**

Forespørgsel til udenrigsministeren [om The Euro-Mediterranean Partnership].  
Af Morten Messerschmidt (DF) m.fl.  
(Forespørgslen anmeldt 27/10 2006).

**3) Første behandling af lovforslag nr. L 44:**  
Forslag til lov om ændring af retsplejeloven.  
(Varetægtsfængsling i isolation).  
Af justitsministeren (Lene Espersen).  
(Fremsat 25/10 2006).

**4) Første behandling af lovforslag nr. L 46:**  
Forslag til lov om Bruxelles I-forordningen m.v.  
Af justitsministeren (Lene Espersen).  
(Fremsat 25/10 2006).

**5) Første behandling af lovforslag nr. L 47:**  
Forslag til lov om ændring af retsplejeloven.  
(Gennemførelse af parallelaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Danmark om forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager).  
Af justitsministeren (Lene Espersen).  
(Fremsat 25/10 2006).

**6) Første behandling af lovforslag nr. L 45:**  
Forslag til lov om ændring af lov om udendørs hold af svin, lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin samt lov om indendørs hold af drægtige søer og gylte. (Gennemførelse af Europarådets reviderede rekommandation om svin m.v.).  
Af justitsministeren (Lene Espersen).  
(Fremsat 25/10 2006).

### Meddelelser fra formanden

#### Formanden:

Medlemmer af Folketinget Lise von Seelen (S) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en national handlingsplan for ældre medicinske patienter. (Beslutningsforslag nr. B 27).

Medlemmer af Folketinget Ole Sohn (SF) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre løn i ældreomsorgen. (Beslutningsforslag nr. B 28).

Medlemmer af Folketinget Christian H. Hansen (DF) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til justitsministeren:

»Vil ministeren redegøre for reglerne om dyretransporter, herunder for, hvordan det sikres, at de danske særregler overholdes også ved grænseoverskridende transporter?«  
(Forespørgsel nr. F 18).

Medlemmer af Folketinget Anne Baastrup (SF), Thomas Adelskov (S), Elisabeth Geday (RV) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til beskæftigelsesministeren:

»Hvilke konsekvenser vil regeringen drage af, at adskillige rapporter om kontanthjælpssystemet

konkluderer, at kontanthjælpsloftet ikke bringer kontanthjælpsmodtagere i arbejde?»  
(Forespørgsel nr. F 19).

Den første sag på dagsordenen var:

### 1) Spørgsmål til ministrene.

#### Spørgetimen

##### Formanden:

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget indenrigs- og sundhedsministeren og socialministeren.

Indtil dette øjeblik er der til indenrigs- og sundhedsministeren anmeldt følgende spørgere, som vil få ordet i denne rækkefølge:

1. Bjarne Laustsen
2. Ole Stavad
3. Dorrit Knudsen

Ønsker flere at tilmelde sig som spørgere til indenrigs- og sundhedsministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så vil de pågældende medlemmer få ordet i den rækkefølge, der er nævnt.

Til socialministeren er indtil nu anmeldt:

4. René Skau Björnsson
5. Lissa Mathiasen

Ønsker flere at tilmelde sig? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så vil de pågældende medlemmer få ordet i den rækkefølge, der er nævnt.

#### Spm. nr. US 17

##### Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne stille indenrigs- og sundhedsministeren et spørgsmål om et system, der hedder VENDLET. Vi har skrevet lidt sammen om det hen over sommeren. Der har været et uheld med det system, som kort fortalt går ud på, at et lagen kan rulles omkring patienten/brugeren, så patienten/brugeren selv kan klare den opgave at vende sig. Det betyder, at den enkelte får en meget bedre komfort, et bedre velvære, og at man eksempelvis undgår liggesår. De pårørende har også en meget større tryghed, når de patienter/brugere, som har det behov og kan bruge det her system, kan få den her hjælp.

Så er der også en anden ting. Det er, at de ansatte har haft god brug af det her system. Det har noget at gøre med arbejdsmiljøet. Og nu kan man ikke bruge det her system mere. Og det betyder også, at kommunerne må bruge flere ressourcer, fordi der skal mere håndkraft ind i systemet.

Da vil jeg spørge: Når man nu har erkendt, at det var en fejl at stoppe det, hvorfor sørger man så ikke for at få sat det i gang igen, altså ophæve den blokering for, at man kan bruge det ude i kommunerne?

##### Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er jo rigtigt, som hr. Bjarne Laustsen siger, at VENDLET-systemet blev trukket tilbage, altså at tilladelsen til at markedsføre det hjælpemiddel-system blev trukket tilbage af Lægemiddelstyrelsen på baggrund af nogle konkrete indberetninger. En beboer i Farsø var død som følge af et VENDLET-system, der var startet af sig selv.

Så er det sådan, at en virksomhed, som på den måde får stoppet sin markedsføringstilladelse af Lægemiddelstyrelsen, har en mulighed for at indanke sagen for Indenrigs- og Sundhedsministeriet, og det er også sket i den konkrete sag. Sagen er afgjort den 28. september 2006, hvor ministeriet har ophævet Lægemiddelstyrelsens påbud under forudsætning af, at det, der hedder H.C. Equipment Aps, som er det firma, der producerer og markedsfører VENDLET-systemet, udarbejder en tidsplan for, hvornår der vil foreligge en løsning på det tekniske problem, der, kan man sige, forårsagede den oprindelige standsning af markedsføringstilladelsen.

På nuværende tidspunkt har vi endnu ikke modtaget en sådan tilstrækkeligt præciseret tidsplan for, hvornår der vil foreligge en løsning på det tekniske problem med VENDLET, men vi forventer at modtage en tidsplan, som kan godkendes inden for kort tid – jeg taler her om ganske få uger – og under den forudsætning vil VENDLET igen kunne tages i anvendelse.

##### Bjarne Laustsen (S):

Jeg er glad for, at indenrigs- og sundhedsministeren gik ind i sagen og omgjorde den kendelse, som Lægemiddelstyrelsen var kommet med. Selvfølgelig erkender jeg det, hvis det er sådan, at der har været et uheld, men der har aldrig været påvist en sammenhæng mellem systemet og det pågældende dødsfald, som sundhedsmini-

steren omtaler. Og det, jeg henviste til, var jo, at hvis der var en fejl i konstruktionen, kunne man gøre det, at man trak stikket ud, så systemet ikke kunne starte af sig selv. Og det ville være en rimelig simpel løsning, indtil man havde fået klarlagt det andet.

Jeg står også her med lister, som jeg ved at det pågældende firma har sendt ind, med en tidsplan. Og jeg synes simpelt hen, at man, hvis man ikke vil obstruere firmaets arbejde og sørge for, at et firma går ned på det her, skulle tage det, der ligger, til efterretning. Hvad jeg kan se ud af det, er, at det er en fuldstændig tidsplan for, hvordan man kan lave en opdatering af de systemer, der er ude hos brugerne, af de systemer, der står på hjælpemiddelcentralerne, af dem, der står hos kommunerne, og af de ting, der ikke er i brug. Der ligger en fuldstændig tidsplan for, hvornår man igen vil kunne bruge det. Og derfor synes jeg, at indenrigs- og sundhedsministeren må sige til Lægemedelstyrelsen, at det her system skal i brug igen, for det er meget hårdt savnet af brugerne og af dem, jeg omtalte før.

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Der er ikke nogen, der har en interesse i at obstruere noget som helst. Vi har jo en interesse i at have en høj grad af sikkerhed med hensyn til de hjælpemidler, der anvendes. Og så har vi også en interesse i, at der sker noget innovation, at der kommer nogle nye produkter. Og hr. Bjarne Lausten har på glimrende vis fortalt om det her produkts velsignelser, altså om alle de gode sider ved produktet. Men jeg synes ikke, der er nogen grund til at anfægte Lægemedelstyrelsens håndtering af den her sag historisk.

Der sker det konkrete, at der i juli 2005 indberettes en hændelse om en beboer på plejehjemmet Højgården i Farsø, som er død som følge af, at et VENDLET-system er startet af sig selv. Og i løbet af den efterfølgende vinter og foråret 2006 modtager Lægemedelstyrelsen flere indberetninger om utilsigtede hændelser, hvorimod man ikke modtager oplysninger om den med producenten aftalte sikkerhedsopdatering. Det er sådan set baggrunden for, at Lægemedelstyrelsen på et tidspunkt træffer en beslutning, nemlig at det her skal tages af markedet.

Så kommer sagen ind i ministeriet. Ministeriet har omgjort den her beslutning, og sagsbehandlingen foregår nu i ministeriet, fordi ministeriets omgørelse af Lægemedelstyrelsens beslutning hviler på nogle forudsætninger, der

skal indfries. Det er der, så vidt jeg er orienteret, en dialog om, og den melding, jeg har med i dag, er, at det falder på plads i løbet af ganske få uger.

**Bjarne Lausten (S):**

Jamen jeg takker for, at der er en vilje. Hvor der er en vilje, er der også en vej.

Vi har jo med over 2.000 brugere at gøre, der bliver generet i deres dagligdag af det her, og ministeren nævner et dødsfald. Det er aldrig nogen sinde bevist, at det er VENDLET-systemet, der er skyld i det dødsfald. Det er jo klart, at den teknologiske landvinding gør, at man kan få bedre og bedre systemer, men det kræver også, at der bliver tid til at udvikle dem.

Det, der er problemet i det her, er, at ministeren og Lægemedelstyrelsen har taget mere hensyn til en eventuel sag end til de godt og vel 2.000 brugere, der er i systemet hver eneste dag, og som har brug for at blive vendt, jeg havde nær sagt hundredvis af gange i døgnet. Hvis det ikke kan lade sig gøre, er det til stor gene for dem.

Kl. 13.10

Når det aldrig har været bevist, kan jeg simpelt hen ikke forstå, at man har erkendt, at den gene, man påfører de over 2.000 mennesker hver eneste dag, plus alle hjælpelperne, er større end den eventuelle risiko ved, at man bare kunne trække stikket ud. Jeg forstår ikke koblingen.

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Jeg synes nu, det er meget fornuftigt, at Lægemedelstyrelsen forvalter den lovgivning, Folketinget har lavet. Jeg ville mene, det var mere berettiget at møde mig med kritik her i salen, hvis Lægemedelstyrelsen ikke havde forholdt sig til de indberetninger, der kom i juni 2005, fulgt op af andre indrapporteringer om utilsigtede hændelser, hvorefter virksomheden bliver stillet over for en forventning om, at den nu vil komme på plads med en sikkerhedsopdatering.

Det anmoder styrelsen om i breve af 21. april 2006 og 1. maj 2006, og da der ikke rigtig er udvikling i sagen, træffer styrelsen så en beslutning den 14. juni. Den påklages til ministeriet, og ministeriet sagsbehandler den. Det er baggrunden for, at ministeriet den 28. september omgør Lægemedelstyrelsens beslutning, men på nogle vilkår, som skal indfries.

Man kan sige, at virksomheden i øjeblikket har en bevisbyrde, der skal løftes. Det er den i

gang med, og de indberetninger, jeg har, går på, at det falder på plads i løbet af få uger. Så vil det her produkt altså igen kunne anvendes til glæde for de ansatte i ældreplejen – og i øvrigt også de ældre selv og andre, der anvender det her system – med fuld sikkerhed for, at man ikke går på kompromis med sikkerheden.

For de her ting skal jo balanceres. Det er i hvert fald det hensyn, Folketinget syntes talte – og det er jeg enig i – da man i sin tid vedtog det lovgrundlag, som Lægemedelstyrelsen arbejder efter.

#### **Bjarne Laustsen (S):**

I al den tid, den sag her har kørt, har man kunnet gøre en simpel ting: Man har kunnet informere både brugere og ansatte i systemet om, at de simpelt hen kunne trække stikket ud.

Jeg håber, at ministeren er indforstået med, at hvis man trækker stikket ud af det system, så kan systemet ikke gå i gang af sig selv. Det må være ret indlysende, at det er sådan, det er.

Derfor ville det være en meget, meget simpel løsning, indtil man havde fundet ud af, hvordan og hvorledes hele det elektroniske system kunne laves. Så kan man få den komfort, som man også gerne vil have. For jeg er helt enig i, at det er de to ting, der støder op imod hinanden. Jeg taler heller ikke for en dårlig sikkerhed og sjusk eller noget som helst andet, det er slet ikke det.

Men jeg vil gerne høre ministeren her til sidst: Hvad er det, der mangler? Hvorfor skal der gå flere uger, når der nu er indsendt planer for, hvordan og hvorledes man kan opdatere alle de systemer, der står og venter på det og ikke må blive brugt, og man kan lave det inden for en halv time på en enkelt seng? Hvad er det, der mangler, for at vi kan få det her i gang? Flere uger er lang tid, når der nu er gået så lang tid i forvejen.

#### **Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Jamen det, jeg oplyste, var, at der mangler en tilstrækkeligt præciseret tidsplan. Og det er det vilkår, som ministeriet – hvilket jeg kan forstå bekommer hr. Bjarne Laustsen vel – har truffet afgørelse om. Og derfor skal den selvfølgelig indfries.

Så beklager jeg, jeg ikke selv har været dybere inde i sagsbehandlingen. Jeg ved heller ikke, om der er et ledigt sagsbehandlert job i Lægemedelstyrelsen, for ellers er det lige før, jeg måske

kunne foreslå hr. Bjarne Laustsen at søge det. Så dybt har jeg ikke været nede i sagen.

Jeg forvalter en lovgivning, som har til formål at sikre, at de hjælpemidler, vi bruger på hele sundhedsområdet, lever op til de sikkerhedskrav, vi måtte stille. Og der må det nødvendigvis være sådan, at den styrelse, der er sat i verden for at forfølge det her, reagerer på indberetninger.

Når man får indberetninger om dødsfald, som tilskrives det her konkrete produkt, når det følges op af yderligere indberetninger, og når man ikke fra den, der har den nærmeste interesse i, at produktet er på markedet, nemlig firmaet selv, får klar besked om de aftalte sikkerhedsopdateringer, så er man nødt til at træffe en beslutning.

Så er det klart, at når sagens nuancer er belyst, skal vi træffe en ny beslutning. Og det skal så ske på et bestemt vilkår, der gør, at vi som borgere kan føle os trygge ved at møde det her hjælpemiddel. Den forudsætning er så ved at blive afdækket og indfriet for tiden, og jeg tror, det falder på plads meget hurtigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

#### **Spm. nr. US 18**

#### **Ole Stavad (S):**

Indenrigs- og sundhedsministeren og jeg har ad nogle omgange diskuteret de falske tal, som Folketinget blev forsynet med, da man vedtog en lovgivning om, hvordan økonomien ville blive ude i de enkelte kommuner.

Nu kan jeg glæde mig over, at Jyllands-Posten i dag med næsten en hel sides reportage har fulgt op og har ringet rundt og spurgt kommunerne, hvordan deres egne opgørelser af økonomien er. Jeg kan konstatere, at de svar, som Jyllands-Posten har fået ude i de enkelte kommuner, giver en manglende dækning på ca. 2 mia. kr., for at man kan leve op til de løfter, som indenrigs- og sundhedsministeren har givet kommunerne.

Kl. 13.15

Er indenrigs- og sundhedsministeren ikke efterhånden i nærheden af det punkt, hvor han mener, han skylder en forståelig redegørelse, som viser, hvilke penge kommunerne har haft til rådighed, og hvorfor kommunerne har en oplevelse af, at økonomien ikke passer til opgaven?

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Jeg kan bekræfte, at vi ad nogle omgange har diskuteret hr. Ole Stavads påstand om, at der skulle være falske tal, men vi har aldrig diskuteret de falske tal, for de findes jo ikke, så dem kan vi ikke have haft nogen diskussioner om.

Vi har haft en diskussion om hr. Ole Stavads påstand, og den kan vi da også gerne tage her i dag, for den påstand kan jo gendrives. Jeg kan da nøjes med her at citere professor hr. Jens Blom-Hansen, Aarhus Universitet, fra en artikel i Jyllands-Posten i dag:

»Regeringen har gjort, hvad den skulle: taget penge fra amterne og givet dem til kommunerne. Det er sket via nogle amtslige skatteprocentpoint, som kommunerne har fået og via bloktilskud. Hvis man kigger på hele den kommunale sektor under et, går det i nul.«

**Ole Stavad (S):**

Det viser jo, at man kan vælge sine citater med stor omhu. For samme professor, Jens Blom-Hansen, er i den samme artikel i Jyllands-Posten citeret for at sige, at det »ikke nødvendigvis er den endelige sandhed ude i den enkelte kommune. Mange kommuner er måske blevet overrasket over, hvor svært og dyrt det er at overtage og integrere nye amtsopgaver inden for f.eks. sundhed«.

Dertil kommer, at det jo kun er den ene del af problemstillingen. Den anden del af problemstillingen er, at de oplysninger, vi i Folketinget har fået om, hvordan økonomien bliver fordelt imellem kommunerne, har ministeren jo selv erkendt ikke svarer til virkeligheden i 2007, altså de budgetter, de skal bruges på. Eksempelvis er Jammerbugt Kommune, som jeg selv bor i, nævnt i Jyllands-Postens artikel som den kommune, der har den fjerdestørste gevinst. Kommunernes Landsforening har opgjort, at den er en af de kommuner, som har de største beskæringer, altså samlet set en negativ udvikling med hensyn til betjening af borgerne.

Skylder ministeren ikke både kommunerne og os andre et ordentligt, forståeligt svar?

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Nu er det jo ikke mit privilegium at stille spørgsmål. Ellers vil jeg sige, at jeg efterhånden synes, at hr. Ole Stavad skylder et meget konkret bud på, hvordan den her opgave skulle være grebet anderledes an. For der er jo ikke forsvundet 2

mia. kr. Der er præcis de ressourcer, der hele tiden har været – plus så i øvrigt de flere, vi har lagt ovenpå i kommuneøkonomiaftalen, som jo altså skaber mulighed for realvækst i landets kommuner. De er fordelt i et nulsumsspil. Det rokker selvfølgelig ikke ved, at den konkrete kommune kan være i en budgettilpasningssituation. Det rokker heller ikke ved, at den enkelte kommune kan have vanskeligheder med at finde ud af, på hvilket niveau og under hvilke nærmere omstændigheder man skal indbudgettere en opgave, der tidligere har været løst amtskommunalt, i det kommunale budget.

Der er en række usikkerheder omkring den kommunale budgetlægning i år. Desto større grund er der jo til at komplimentere kommunerne for sammen med deres egen organisation, KL, at have bragt det her på plads med respekt for aftalen.

Men det er bare en objektiv usandhed, at der skulle være forsvundet nogle penge ud af regnestykket. Det er der ikke.

**Ole Stavad (S):**

Jeg kan konstatere, at indenrigsministeren tilsyneladende fortsat lever i sin egen teoretiske virkelighed, og at den virkelige virkelighed, der er ude i samfundet for den enkelte borgmester, for den enkelte kommune og for de borgere, der kommer til at mærke nogle nedskæringer, ikke optager indenrigsministeren, bare indenrigsministeren kan få tallene til at se pæne ud på et stykke papir.

Det optager ikke ministeren, at de så ikke er rigtige, og at det ikke er den økonomi, den enkelte kommune har til rådighed, bare regnestykket på de forkerte forudsætninger fører frem til en rigtig udregning.

KL 13.20

Det er derfor, jeg mener, at indenrigsministeren i det mindste kunne indrømme, at han gerne vil aflevere et sandt billede af økonomien ude i kommunerne, så ministeren forholder sig til den virkelighed, som kommunerne oplever, nemlig at de sidder og mangler 2 mia. kr. – det er ikke min påstand, det er kommunernes og borgmestrenes egen påstand – ved at sørge for, at vi får en ordentlig udredning. Det er såmænd det eneste, jeg i første omgang har bedt ministeren om. Men ministeren ønsker ikke sandheden frem, og derfor ønsker ministeren heller ikke at aflevere nogen redegørelse til Folketinget og til offentligheden.

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Selvfølgelig skal sandheden frem, og det er den også kommet. Sandheden er den meget, meget enkle, at vi i år har stået med en budgetlægning, som har været karakteriseret ved nogle ekstraordinære ting: Det forhold, at 271 kommuner skulle slås sammen til 98, hvor man skulle finde et nyt fremadrettet serviceniveau; det forhold, at man skulle håndtere en omlægning af amtskatterne; det forhold, at man skulle håndtere overtagelsen af amtskommunale opgaver; det forhold, at man skulle håndtere en udligningsreform, hvor vi med åbne øjne flytter ressourcer fra de meget ressourcestærke kommuner til de mindre ressourcestærke kommuner; og det forhold, at budgetlægningen finder sted det første år efter et kommunevalg, hvor der i hvert fald er et vist historisk belæg for at sige, at der kan være samlet strukturelle underskud op. Alle disse ting har kommunerne skullet håndtere.

Til det har der været de ressourcer, der hele tiden har været, og som på fair vis er blevet fordelt, sådan som det også fremgår af det citat fra uvildig side, jeg før gav fra professor Jens Blom-Hansen. Så kunne man måske lige supplere med et sidste citat fra denne professor:

»Det er en kendt sag, at kommuner med en stærk økonomi ikke taler så højt om det som kommuner, der har økonomiske problemer. Det er en del af spillet mellem regeringen og kommunerne.«

**Formanden:**

Så er det hr. Ole Stavad for et sidste spørgsmål.

**Ole Stavad (S):**

Der ved indenrigsministeren godt fra vore tidligere debatter, at jeg er lige så optaget af at få at vide, hvem det er, der har fået flere penge, end det var tilsigtet med lovgivningen, så vi får et samlet billede. Når ministeren siger, at sandheden er kommet frem, kan jeg i hvert fald konstatere, at det, som ministeren mener er sandheden, ikke er det, der opleves som sandheden ude i kommunerne. Det her er ikke et spørgsmål om, hvorvidt det er Venstreborgmestre, det er socialdemokratiske borgmestre, eller det er konservative borgmestre.

Den virkelighedsopfattelse går fuldstændig på tværs af partiskel ude i kommunerne, uafhængig af hvilken politisk farve borgmesteren har: at man ikke kan genkende den virkelighed og den sandhed, som ministeren siger eksisterer,

i den virkelighed, man sidder midt i ude i kommunerne og skal forholde sig til.

Derfor synes jeg, at indenrigs- og sundhedsministeren skylder Folketinget, skylder borgmestrene og skylder offentligheden en ordentlig redegørelse om økonomien: Hvad er det, der er sket? Hvorfor er der så stor forskel på det, som indenrigs- og sundhedsministeren anser for at være sandheden, og det, som de kommunalbestyrelser, som sidder og skal forholde sig til virkeligheden derude, anser for at være sandheden? Det ønske om en redegørelse synes jeg indenrigsministeren skulle imødekomme, og så kan vi diskutere med hinanden på ordentlig vis, hvordan vi tilrettelægger noget sådant, så vi får så rigtige oplysninger som muligt.

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Hr. Ole Stavad forbigår jo helt den del af virkeligheden, der går ud på, at vi har lavet en kommunalreform, hvor vi flytter opgaver for hen ved 30 mia. kr. fra amterne til kommunerne, hvor vi fusionerer 271 kommuner til 98; hvor vi gennemfører en udligningsreform, og hvor vi flytter amtskommunale opgaver og flytter en del af amtskatten. Hele den virkelighed forbigår hr. Ole Stavad meget behændigt, for hr. Ole Stavad giver jo ikke selv nogen anvisning på, hvordan man skulle have grebet det her anderledes an.

Det er sådan set logikkens love, der har talt her, og hr. Ole Stavad ved lige så godt som jeg, at det ikke lader sig gøre at lave nye regnestykker på det her, fordi udligningsreformen, sådan som det også fremgår af det materiale, som Folketinget har haft til rådighed, da man traf beslutningen, hviler på nogle konsistente regnestykker, hvor der indgår fem forskellige faktorer, hvoraf nogle er baseret på nogle DUT-aftaler, der er indgået mellem regeringen, KL og Amtsrådsforeringen på baggrund af en kortlægning af, hvordan de amtskommunale udgifter fordelte sig i 2003. Det lader sig ikke gøre at fremskrive det og lave en ny beregning på det, for der kan meget vel være sket det – og det er jo også noget af det, artiklen kredser om – at når en kommune har indbudgetteret en udgift, der tidligere har været amtskommunal, så har den gjort det på et andet omkostningsniveau end det omkostningsniveau, amtet havde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. US 19****Dorrit Knudsen (S):**

Jeg vil gerne spørge indenrigs- og sundhedsministeren, om det er rigtigt forstået, at det i forbindelse med de elektroniske journalers indførelse kun vil være læger og sygeplejersker, der har adgang til disse. I bekræftende fald udelukkes jo øvrige faggrupper som social- og sundhedsassistenter og sygehjælpere.

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Nu er det et lovforslag, der skal førstebehandles i morgen. Og det er rigtigt, at i det lovforslag, jeg har lagt frem – og nu må vi se, hvad Folketinget gør ved det – er der en meget klar afgrænsning af den personkreds, der får adgang til de elektroniske patientjournaler.

Det hænger simpelt hen sammen med en afvejning af – kan man sige – patientsikkerhed på den ene side og det, man kan kalde retssikkerhed, på den anden side. Den afvejning har jeg altså foretaget på den måde, at lovforslaget er lagt frem i en form, hvor det ikke er alle de faggrupper, der arbejder på sundhedsområdet, der har adgang til journalen.

Jeg har også lagt op til, at hvis der skal ske en udvidelse af personkredsen, så skal det ske ved lov. I det lovforslag, jeg har sendt i høring, var der en bemyndigelsesbestemmelse til mig selv eller til den, der nu måtte være indenrigs- og sundhedsminister, hvis man først senere brugte den her bemyndigelse til at kunne udvide personkredsen.

I kølvandet på de debatter, der har været i Folketinget, om, hvordan vi finder balancepunktet mellem sikkerhed og retssikkerhed, synes jeg også, at det var det rigtigste at lade det være op til Folketinget at finde ud af, hvem personkredsen skulle være. Der har jeg altså vurderet, at det i første række tjener et formål at lade dele af fagpersonalet på sundhedsområdet få den her adgang. Men det er jo et tema, vi kan vende tilbage til ved førstebehandlingen af lovforslaget i morgen.

**Dorrit Knudsen (S):**

Er tanken så, at de øvrige faggrupper på sigt ikke skal fungere på sygehusområdet? For det lovforslag, der nu fremsættes – medmindre det bliver ændret naturligtvis – vil jo gøre, at de hverken vil kunne udføre deres arbejde på en

særlig hensigtsmæssig måde for patienterne eller for sig selv.

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Der er ingen tvivl om, at hvis man alene red på den hest, der hed hensigtsmæssighed, skulle alle jo have adgang til alle oplysninger, fordi man jo ikke kan udelukke en situation, hvor det kunne være relevant, hensigtsmæssigt eller rart for en eller anden given person i sundhedsvæsenet, uanset om det måtte være en portør eller en serviceassistent, eller hvem det nu måtte være, at få adgang til en information.

Det skal så holdes op imod, at de informationer, der kommer i de her nye elektroniske journaler, er ekstremt personfølsomme. Der er en debat i samfundet, og det er den, jeg har reflekteret over, som bl.a. handler om, hvordan vi undgår misbrug af personfølsomme oplysninger, og hvordan patienten kan føle sig tryk ved, at den information, der er hans eller hendes, ikke pludselig er spredt på mange hænder. Det er sådan set baggrunden for, at jeg har forsøgt at balancere imellem de ting og sagt, at i første række giver det her meget god mening med hensyn til det, man kunne kalde kernepersonalet omkring den enkelte patient, altså læger og sygeplejersker.

Hvis man ønsker at udvide den personkreds, kan det selvfølgelig godt lade sig gøre, men det kræver så, at Folketinget synes, at det kan lade sig gøre. Jeg imødeser bestemt den mulighed, at man over tid, når man indhenter erfaringer med det her nye værktøj, vil skønne, at det kunne være fornuftigt at foretage en sådan udvidelse. Men det kræver altså Folketingets mellemkomst.

**Dorrit Knudsen (S):**

Når vi snakker om de faggrupper, tænker jeg i hvert fald som udgangspunkt på dem, som har med den tætte personlige kontakt at gøre. Det vil jo ikke være portører og lignende, der har den tætte plejemæssige kontakt. Det vil være en afgrænset gruppe, nemlig den, som jeg nævnte før, og som er der i dag: sygeplejersker, social- og sundhedsassistenter og sygehjælpere.

Jeg kan heller ikke lade være med at komme med et andet spørgsmål, når nu man siger, at der skulle være et problem. Ser man problemerne med hensyn til journalføringen i dag så store, at man er nødt til – i gåseøjne – at fjerne nogle faggrupper på sygehusområdet?

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Den elektroniske journal fuldt indfaset vil jo betyde, at alle de oplysninger, der knytter sig til mig som patient, samles i én journal, hvortil der bliver let adgang – en adgang, der kan opnås alle steder fra. Derfor er den situation jo anderledes end den situation, der er i dag med meterlykke papirjournaler, der måske endda nogle steder ligger spredt på forskellige afdelinger. Det er en let adgang til at indhente alle oplysninger i ét hug, og det kan man sige rigtig meget godt om, fordi det øger sikkerheden for, at vi behandler patienten optimalt.

Kl. 13.30

Over for det står så den potentielle risiko, der kan være for, at de oplysninger, som er meget personfølsomme, vil kunne trækkes af mennesker, der ikke, kan man sige, er relevante i forbindelse med behandlingssituationen. Det er en afvejning, jeg har foretaget. Hvis Folketinget synes, at den afvejning skal foretages på anden vis, vil jeg forholde mig til det.

Som sagt har jeg selv haft lovforslaget i høring i en form, hvor der var en bemyndigelsesbestemmelse, der gjorde det muligt for ministeren over tid og fleksibelt at udvide personkredsen. Det har jeg afstået fra. Nu skal jeg jo ikke foregribe hele førstebehandlingen i morgen, men skulle der pludselig vise sig at være et Folketing, som siger, at det er fornuftigt at få den bemyndigelsesbestemmelse tilbage i lovgivningen for at skabe den fleksibilitet, spørgeren efterspørger, vil jeg ikke på forhånd stå og sige, at jeg vil være modstander af det.

**Formanden:**

Så er det fru Dorrit Knudsen for et sidste spørgsmål.

**Dorrit Knudsen (S):**

Jeg vil bare lige gøre opmærksom på, at der jo er noget, der hedder elektronisk signatur, og der er jo altså også muligheder for i den elektroniske verden at udelukke specielle grupper fra de ting, så jeg kan ikke rigtig forstå det argument. Altså, det er muligt at dele tingene op i dag.

Med hensyn til plejen er vi enige om, at man skal passe på de følsomme ting, og det vil man også bedre kunne gøre med den elektroniske journal, men jeg synes, det vil være fatalt, hvis man udelukker andre faggrupper, i øvrigt på et tidspunkt, hvor vi mangler sygeplejersker.

**Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):**

Hvis det er Socialdemokratiets synspunkt, må det jo føres ind i debatten og i arbejdet med det her lovforslag, og det vil jeg bestemt ikke på forhånd vælge ikke at være lydhør over for.

Jeg har bare selv foretaget en afvejning et andet sted, som også hænger sammen med, at det med at lave elektroniske medicinprofiler, det med at lave elektroniske patientjournaler er relativt nyt, og det skal ruller ud på en sådan måde, at patienterne også føler tillid til det, sådan at vi undgår de situationer, hvor for mange mennesker på forhånd melder sig ud af de her systemer. Så det er jo en hårfin balance, og jeg står ikke og siger, at jeg har patent på at afgøre, om den balance er det rigtige sted.

Jeg har truffet en beslutning om balancen i forhold den konkrete efterspørgsel, der har været, med hensyn til hvilke persongrupper der har brug for det her værktøj lige nu og her, og så har jeg altså valgt at lukke en dør for mig selv som minister ved at sige, at der ikke skal være nogen generel bemyndigelse til at åbne døren og lukke andre faggrupper ind. Det var sådan set et forsøg på at være ydmyg up front før Folketingets behandling, og viser det sig, at der ikke var nogen grund til det, er der en ny situation, og så tager vi det derfra i morgen, og det ser jeg meget frem til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Formanden:**

Tak til indenrigs- og sundhedsministeren. Så er der spørgsmål til socialministeren. Det første stilles af fru Lise von Seelen.

**Spm. nr. US 20**

**Lise von Seelen (S):**

I Ugebrevet A4 har vi kunnet iagttage, at en meget stor andel af de nye kommunale chefer har den bekymring, at de ikke vil kunne skaffe det fornødne faglige personale til hele ældreområdet, og her taler de ikke om en fjern fremtid, de taler faktisk om de allernærmeste år.

Nu ved vi, at der på hele ældreområdet, som vi kender det i dag, er rigtig mange deltidsansatte – over halvdelen er deltidsansatte – og vi ved, at over 80 pct. af de deltidsansatte faktisk gerne ville have fuldtidsstillinger, hvis det var muligt.



Derfor vil jeg spørge ministeren, om ministeren for at sikre, at vi har den faglige ansættelse på hele ældreområdet, vil være med til netop at gå ind, så vi kan være sikre på, at den arbejdskraft, der ligger der, og som i dag ikke udnyttes, kan bruges til glæde for ældreomsorgen og til glæde for de ældre.

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Jeg er meget enig med spørgeren i, at det er en væsentlig problemstilling at se på, hvor vi fremover finder medarbejderne til sektoren – hvor vi allerbedst kan rekruttere – og derfor er det et væsentligt emne at sætte fokus på. Jeg kan også fortælle spørgeren, at det på en høring, jeg havde arrangeret i går, faktisk var nogle af de meldinger, der gik meget igen, med hensyn til hvordan vi sikrer en kvalitet, der er så høj som muligt inden for hele ældreplejen.

Jeg synes, som spørgeren er inde på, at diskussionen med hensyn til deltidsansatte, som jeg har bemærket at faglige organisationer har rejst, er en meget relevant diskussion at tage, men det er jo først og fremmest de kommunale ledere, der skal tage stilling til, om der dér er et potentiale, man synes man kan udnytte bedre.

Kl. 13.35

**Lise von Seelen (S):**

Det er rigtigt, at de kommunale ledere har meget at sige, men vi kunne jo hjælpe dem, hvis vi var enige om det.

Forbundet FOA siger også, at der inden for de næste 9 år skal ansættes så mange, at det svarer til 7.000 fuldtidsstillinger, for at vi kan imødekomme behovet for arbejdskraft på ældreområdet. Det er rigtig mange mennesker, og det kunne godt betyde, at vi skulle ind og sige, at vi så bliver nødt til at have nogle flere uddannelsespladser, således at vi sikrer, at der er uddannede mennesker til at varetage det her arbejde.

Det kunne så være det næste spørgsmål til ministeren: Vil ministeren være med til, at man dimensionerer uddannelsesstederne, sådan at vi kan imødegå, at vi kommer til at stå og savne det personale.

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Altså, uddannelse af medarbejderne i sektoren er jo først og fremmest et kommunalt ansvar. Men jeg har jo taget flere initiativer for netop at understøtte, at der er de uddannelsesstilbud til

rådighed, som der er brug for, netop fordi jeg er enig i, at det er vigtigt med kompetenceudvikling og med løbende tilbud om efteruddannelse.

Derfor vil jeg også nævne, at jeg jo er rigtig glad for, at der blandt satspuljepartierne var enighed om at afsætte 25 mio. kr. til en specifik lederuddannelse, ikke mindst for lederne på ældreområdet, for noget af det, der har meget stor betydning for, at det bliver en god arbejdsplads, og at medarbejderne synes, der er det rigtige arbejdsmiljø, er, at lederne har kompetencerne til at træffe de rigtige afgørelser.

Så det er vigtigt at have fokus på det her område, og som sagt har jeg taget initiativer for netop at understøtte, at tilbuddene er der. Men det er faktisk først og fremmest et kommunalt ansvar at sørge for uddannelse af medarbejdere.

**Lise von Seelen (S):**

Men det er dog stadig væk således, at de mennesker, der skal uddannes, jo skal uddannes på social- og sundhedsskolerne, og de har et antal elevpladser, som de kan anvende, og hvis den dimensionering ikke passer i forhold til efterspørgslen, så er det jo, vi kommer i underskud med hensyn til uddannede medarbejdere. Det er jo sådan set det, der er vores bekymring, og den deler vi med de kommunale chefer.

Der peges af folk, der har analyseret området, på, at vi i indvandrer kredse faktisk har et stort potentiale, som vi kunne inddrage, hvis vi gør en særlig indsats på uddannelsesstederne – og her taler jeg altså om social- og sundhedsskolerne – så man øgede mulighederne for, at de mennesker kunne gennemføre en uddannelse.

Der vil jeg gerne høre ministerens opfattelse af, om det ikke ville være en rigtig, rigtig god idé, at vi skruer op for blusset og giver nogle muligheder for, at mennesker, som har en anden etnisk baggrund end dansk, kan gennemføre uddannelserne på end bedre måde, end vi ser det i dag.

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Jeg kan desværre ikke på stående fod tallene, men jeg skal gerne tage en drøftelse med min kollega undervisningsministeren om dimensioneringen og se nærmere på forholdene, og om der dér er basis for nogle ændringer.

**Formanden:**

Fru Lise von Seelen for et sidste spørgsmål.

**Lise von Seelen (S):**

Jeg har hørt i ministerens svar, at der er en imødekommethed med hensyn til at drøfte det her lidt tættere, og det glæder mig selvfølgelig.

Mit sidste spørgsmål skal så være, om ministeren deler Venstres kommunalordfører, hr. Leif Mikkelsens, udsagn om, at kommunerne selv må sørge for at skaffe deres arbejdskraft, og at de ikke skal gøre det til et centralt problem, altså at det ikke er noget, vi skal tage os af her i Folketinget. Er det et synspunkt, ministeren deler, at det ikke er vores ansvar at medvirke til at sikre, at der er arbejdskraft, veluddannet arbejdskraft, til at pleje vores ældre, også om nogle år?

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Jeg må sige, at hr. Leif Mikkelsen jo har ret i, at det først og fremmest er kommunernes ansvar. Men jeg føler nu også en interesse for at følge udviklingen på området, og der er jo ingen tvivl om, at når vi gerne vil sikre eksempelvis en god kvalitet på ældreområdet, er vi også nødt til at se på de problemer, der kan være med at rekruttere personalet. Derfor har vi jo fra regeringens side taget fat på problemstillingen med hensyn til eksempelvis at sikre et bedre arbejdsmiljø. Vi har jo netop som en del af velfærdsaftalen fået etableret en forebyggelsesfond for at have økonomiske midler til at tage hånd om de nedslidningsproblemer, der kan være, de problemer, der kan være i forbindelse med arbejdsmiljøet, for det er noget af det, der betyder noget for sektoren.

Jeg mener, vi i det hele taget er nødt til at interessere os for det image, der gør sig gældende på området, for at kunne bidrage til, at der bliver søgt ind, og der har jeg en drøftelse i gang med de forskellige faglige organisationer. Vi har tidligere haft en rekrutteringskampagne for år tilbage, og jeg vil se, om vi kan lave noget tilsvarende med henblik på netop at understøtte, at der er et rekrutteringspotentiale at trække på i forbindelse med udfyldelse af de ledige stillinger.

Kl. 13.40

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. US 21****René Skau Björnsson (S):**

Det er jo ikke mere end et par dage siden, regeringen indgik en boligaftale med Dansk Folke-

parti og De Radikale, og jeg vil gerne have ministeren til at bekræfte, at der godt nok ikke bliver hentet 3,1 mia. kr. over 4 år, men at man stadig henter 1,6 mia. kr. af lejernes penge fra Landsbyggefonden og putter dem ned i statskassen.

Jeg kan godt forstå, når landets lejere siger, det er urimeligt, at de skal betale en særskat, at de skal betale i snit 3.000 kr. pr. lejemål, fordi regeringen har brug for pengene i statskassen. Men først og fremmest: Kan ministeren bekræfte, at der over de næste 4 år formentlig skal hentes 1,6 mia. kr. af lejernes penge og puttes ned i statskassen?

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Ja, jeg kan bekræfte, at tallet vil ligge nogenlunde på det lag, og dermed er vi jo nede på, at Landsbyggefondens bidrag til nybyggeri ligger på 25 pct.

Jeg synes, det er interessant at følge udviklingen over årene. I boligaftalen fra sidste år lagde vi et loft på 50 pct., og tidligere har der været et væsentlig større forholdsmæssigt bidrag, nemlig dengang Socialdemokraterne selv indgik i en boligaftale. Men vi har ment, det var vigtigt at afsætte flere midler til renovering, og derfor har vi altså nu lavet en aftale, hvor 25 pct. bidrager til nybyggeriet. Det giver samtidig plads til en markant udvidelse af renoveringsrammen og sikrer også en omfattende indsats for bekæmpelse af ghettoproblemer.

**René Skau Björnsson (S):**

Vi har jo hele tiden accepteret og ment, det er godt, at lejernes penge bliver brugt til, at de får nogle bedre toiletter og køkkenforhold, og at der bliver gjort noget ved indeklimaproblemerne. Det skal der bruges mange penge på, og vi ved, at der skal bruges endnu flere de kommende år, så derfor er vi også ekstra forstående over for, at der stadig skal tages 1,6 mia. kr. af lejernes penge og puttes ned i statskassen, for der bliver jo ikke bygget en eneste ny bolig for de penge.

Når ministeren siger, at der bliver bygget nye boliger for dem, hænger det jo ikke sammen. Hvis der kom 0 kr. af lejernes penge fra Landsbyggefonden ned i statskassen, ville der stadig blive bygget det antal almene boliger, der var planlagt i kommunerne, så det her giver ikke en eneste ny bolig. Kan ministeren også bekræfte det?

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at hr. René Skau Björnsson kan være uforstående over for, at også Landsbyggefonden bidrager til nybyggeri. Det er jo helt i overensstemmelse med det, der har været formålet med Landsbyggefonden, og det er helt i overensstemmelse med den politik, som Socialdemokratiet praktiserede, dengang man ønskede at påtage sig et ansvar.

Jeg ved ikke, om det at være uforstående over for, at fonden stadig skal bidrage til nybyggeriet, egentlig beror på hr. René Skau Björnssons manglende kendskab til debatterne og diskussionerne, da vi for efterhånden nogle år siden – det skal jeg medgive – havde en socialdemokratisk ledet regering. Men af hensyn til hr. René Skau Björnssons viden om, hvad der var Socialdemokratiets politik, vil jeg da gerne citere den daværende boligminister, som i 1998 fremsatte et lovforslag med disse ord:

Med lovforslaget vil regeringen fremme, at den almene sektor i højere grad bliver i stand til selv at finansiere nybyggeri af almene boliger på længere sigt. Citat slut.

Det var åbenbart dengang, man førte den politik.

**René Skau Björnsson (S):**

Nu har jeg siddet i Folketinget i 8 år. Jeg var også med dengang, og jeg husker udmærket boligministerens ord dengang, for jeg deltog også i forhandlingerne.

De sidste ord i det, ministeren citerede, er jo vigtige. Der blev sagt »på længere sigt«, og dengang blev der indgået aftale i forståelse med Boligselskabernes Landsforening og altså med lejerne i dette land om, at på længere sigt – om 30-35 år – kunne man bruge penge til nybyggeri. Men det, vi taler om nu, er, at her 6 år efter vil regeringen tage nogle penge fra Landsbyggefonden til nybyggeri, uden at lejerne er med, og uden at det sker i forståelse med lejerne.

De historiske kendsgerninger skal lige på plads, og kendsgerningen er, at dengang talte boligministeren om 30-35 år. I dag har vi masser af boliger fra 1950'erne, 1960'erne og 1970'erne, der gudhjælpemig trænger til nye badeværelser og nye køkkener og trænger til at få gjort noget ved indeklimaet, og det kan vi bare ikke gøre med det, regeringen lægger op til.

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Det er vist lidt rigeligt at sige, at vi ingenting vil gøre ved renoveringsbehovet, når vi netop har øget renoveringsrammen til 2,4 mia. kr. Men det afspejler vel bare det store problem, Socialdemokraterne har, nemlig at de er dybt frustrerede over slet ikke at være med i aftalen.

Den aftale, der nu er indgået, er jo netop udtryk for, at de fire partier prioriterer den almene sektor meget højt og netop synes, at der skal afsættes midler til renovering, og vel at mærke midler i meget stort omfang – væsentlig større end dengang Socialdemokraterne havde ansvaret. Allerede med boligaftalen sidste år øgede vi faktisk renoveringsrammen for indeværende år, og nu sker der et markant løft i de kommende år, nemlig med en renoveringsramme på 2,4 mia. kr.

Dertil kommer, at vi har sat penge af til en social indsats, fordi vi synes, det er vigtigt at tage hånd om de problemer, der er i de meget belastede områder. Det er jo også noget nyt, der er kommet ind, efter at Socialdemokraterne valgte at stå uden for aftaler på boligområdet.

**Formanden:**

Så er det hr. René Skau Björnsson for et sidste spørgsmål.

**René Skau Björnsson (S):**

Jeg medgiver, at der bliver sat flere penge af til renovering, og, som jeg også sagde, synes vi, det er godt, for det er der brug for.

Men vi har fået to rapporter inden for det sidste halve år, en fra ministeriet og en fra et revisionsfirma, der i klare vendinger påpeger, at der er brug for alle pengene i Landsbyggefonden, alle pengene og helst mere til, til renovering, til boligsocial indsats og til at få gjort en indsats mod ghettoseringen. Derfor er det ikke rettidig omhu, men meget uansvarligt at tage nogle penge, som heller ikke er der. Der er jo ikke penge i Landsbyggefonden i dag, så Landsbyggefonden og lejerne skal ud og låne penge, for at ministeren kan få penge i statskassen.

Alle de penge, som er der, og som kommer i de kommende år, er der brug for i sektoren selv, og derfor er det uansvarligt at putte dem ned i statskassen i disse år, fordi der er et hul, som man mener skal dækkes, og fordi man mener, at lejerne skal betale en særskat lige nu.

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Nu er det jo sådan, at pengene bruges i den almene sektor. De bruges til renovering, de bruges til en social indsats, og de bruges til nybyggeri.

Jeg synes, det er afgørende, at vi sørger for, at der også sker den udvikling, at der bliver bygget nye almene boliger. Nogle af dem, der er allerdårligst stillet, er jo faktisk dem, der står og mangler en bolig, og derfor er det vigtigt, at vi også sætter midler af til dette formål.

Jeg vil godt sige, at vi gennem de senere år har haft kendskab til, at der er et meget stort renoveringsbehov. Faktisk for år tilbage kom de første rapporter, der påviste det, og med aftalen imødekommer vi netop det behov, der er for renovering, med et meget højt ambitionsniveau. Samlet kan det bidrage til at generere renovering for i alt 124 mia. kr. over årene. Det er rettidig omhu, det er at tage renoveringsbehovet alvorligt, og det synes jeg er det rigtige at gøre, frem for bare at skyde ansvaret fra sig og sætte sig uden for al indflydelse på, hvad der fremover skal ske på boligområdet.

Hermed sluttede spørgsmålet:

**Spm. nr. US 22**

**Lissa Mathiasen (S):**

Det forekommer mig næsten uhørt frækt, at man laver et forlig, hvor man nok en gang vælger at tage fra lejerne for at sikre, at pengebunken i statskassen får en større top. Det kan selvfølgelig være, det betyder, at finansministeren lidt hurtigere bliver i stand til at købe hele verden, men jeg tror, at det er meget svært at forstå for de mennesker, der bor i den almene sektor, og som i de senere år har oplevet, hvordan uligheden i højere og højere grad er vokset.

Det er en ulighed, som betyder, at den gruppe mennesker, der bor i den almene sektor, har en lavere og lavere indkomst, samtidig med at de kan se, at den øvrige del af befolkningen ikke bare har mulighed for at få samtalekøkkener, wellnessbadeværelser, fladskærme og firehjuls-trækkere, altså kort og godt være deltagere i en forbrugsfest. Det forekommer meget, meget uhørt for lejerne, når de samtidig hører en minister sige: I burde være glade for, at vi tager 1,6 mia. kr. af jeres penge.

Hvordan vil ministeren sikre, at uligheden ikke fortsat stiger, men til gengæld falder?

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

En måde at gøre en indsats mod ulighed på er at sørge for, at der sker en renovering og en udvikling af den almene sektor, og jeg er ikke i tvivl om, at lejerne vil blive glade for aftalen, fordi den netop imødekommer det behov, der er i den almene sektor. Hvis det skal kaldes frækt, som fru Lissa Mathiasen var inde på, må det jo have været ualmindelig frækt, da den daværende socialdemokratiske ordfører, hr. Carsten Hansen, i debatten i 1998 sagde:

»Derudover foreslås der som noget nyt indførelse af en nybyggerifond, Landsbyggefonden. Den skal yde støtte til finansiering af nyt alment boligbyggeri. Helt tilbage fra 1933 har baggrunden for en konstruktion med byggefonden og princippet om, at lejen ikke nedsættes, når prioritetslånene udamortiseres, som det hedder, været at gøre det almentnyttige boligbyggeri selvfinansierende på sigt.«

Kl. 13.50

Det er helt utroligt at opleve, hvordan Socialdemokraterne har foretaget en kovending i holdningen til, hvad midlerne skal bruges til. Jeg synes, det er rettidig omhu, at vi nu sikrer, at midlerne bliver aktiveret, så de kan komme lejerne til gode allerede nu. Det gælder ikke kun de nuværende lejere, men også de kommende lejere. Jeg synes, vi har fundet en rigtig god balance mellem de forskellige elementer, der indgår i aftalen.

**Formanden:**

Så er det fru Lissa Mathiasen.

**Lissa Mathiasen (S):**

Jeg kan godt forstå, at ministeren prøver at sige alt muligt andet i stedet for egentlig at svare på det, jeg spurgte om. Men jeg tror også, at ministeren vil medgive, som også hr. René Skau Björnsson sagde, at det, der lå i 1998-aftalen, henviste til om 30-35 år, fordi man på det tidspunkt kunne regne sig frem til, at nybyggerifonden så ville være meget stor, altså have rigtig mange penge.

Vi må jo konstatere, at der først i 2002 var et forlig, som de borgerlige partier indgik, og som vi i øvrigt tilsluttede os. Dér havde man allerede besluttet sig til at tage pengene.

Men det, jeg spørger til, er uligheden. Socialministeren har jo selv sagt – selv om hun ikke må – at hun erkender, at der kommer en større og større ulighed. Vi ser, at lejerne bliver dårligere og dårligere økonomisk stillet, samtidig med

at ejerne har mulighed for at deltage i forbrugsfesten.

Så er det, jeg spørger: Hvad vil ministeren gøre? Lejerne bliver jo ikke rigere af, at de får lov til at spise lidt mere af deres egen hale. Det er jo lejerne egne penge, man siger de godt må få lov til at bruge lidt af.

Men når vi taler om nybyggeriet, siger jeg: Det er frækt, for det her er et spørgsmål om, at man stjæler af lejernes penge for at dele ud til ting, som det egentlig burde have været en samlingsopgave at dele ud til.

Vil ministeren ikke godt svare mig på mit spørgsmål: Hvad vil ministeren gøre – eller vil hun ikke gøre noget? – for at sikre, at der bliver en bedre balance lighedsmæssigt?

#### Formanden:

Så giver vi ministeren lejlighed til at svare.

#### Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg må simpelt hen sige, at jeg nu er skrupforvirret. For nu kan jeg forstå, at det er helt i orden, at Landsbyggefonden bidrager til nybyggeri, det må bare ikke være lige nu. Det må først være om nogle år. Nu synes jeg slet ikke, der er nogen sammenhæng i tingene fra Socialdemokraternes side længere. Oprindeligt var det fint, oprindeligt fremsatte man selv lovforslagene, der gjorde det her muligt, man har stået bag det, sågar stukket linjerne ud helt tilbage fra 1933, som den tidligere socialdemokratiske ordfører gjorde. Nu kan jeg så forstå, at det bare er lige nu, det er et problem, men at man er tilhænger af det igen om nogle år. Det synes jeg er en ganske interessant melding, vi har fået i dagens spørgetime.

Det, vi jo gør, er, at vi udviser rettidig omhu, ved at vi sørger for, at de penge, der på sigt kommer ind i Landsbyggefonden – og det er rigtigt, at det, som fru Lissa Mathiasen siger, bliver til rigtig mange penge – sørger vi for allerede nu at gøre aktive, så det behov, der er for både renovering og nybyggeri, imødekommes – helt i overensstemmelse med Landsbyggefondens formål.

#### Formanden:

Så er det fru Lissa Mathiasen for et spørgsmål mere.

#### Lissa Mathiasen (S):

Det kan jo godt forekomme lidt trivielt at skulle blive ved med at stille det samme spørgsmål, men jeg vil nu alligevel prøve for tredje gang.

Nu ved vi jo alle sammen, inklusive ministeren og lejerne, at der p.t. faktisk ikke er nogen penge i Landsbyggefonden. Så det vil sige, at man pålægger Landsbyggefonden at låne for at kunne være med til at finansiere nybyggeri.

Er det, fordi man fra regeringens side, jeg havde nær sagt giver pokker i lejerne og siger til dem: I må klare jer selv, vi er sådan set ligeglade med, at jeres situation bliver ringere og ringere, at I bliver dårligere og dårligere økonomisk stillet? Eller er det bare, fordi ministeren ikke vil erkende, at man rent faktisk stadig væk ser en fortsat stigning i ulighed mellem lejerne i den almene sektor, som samlet set har en lavere og lavere indkomst end den øvrige del af befolkningen?

Der er det, jeg spørger: Hvad vil man gøre for at komme den ulighed, som er stigende, til livs? Kunne jeg ikke efter at have spurgt tre gange få et svar på, hvad man vil gøre ved det?

#### Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg gør sandelig også mit bedste for at nå at svare på alle spørgsmålene, men jeg bliver jo nødt til lige at holde fast i de politiske markeringer, der så også kommer via spørgsmålene.

Jeg synes, det er rigtig interessant, at Socialdemokraterne godt vil bidrage med penge til nybyggeri, bare ikke lige nu, men om nogle år. Og så synes jeg, at det er interessant, at det, man har noget imod, er at låne penge til nybyggeri, men åbenbart ikke at låne penge til renovering. Jeg er nødt til at understrege over for spørgeren, at det, vi jo med Landsbyggefondens midler sørger for, er, at vi nå kan få gjort pengene aktive, så de nu kan komme lejerne til gode. Det synes jeg er rettidig omhu.

Kl. 13.55

Nu er der så yderligere tvivl om, hvad det egentlig er, Socialdemokraterne mener: Er det i orden at låne, hvis det er til renoveringsindsatsen, men bare ikke til nybyggeriet, eller er det også bare nogle forvirrende meldinger, der kommer?

Jeg synes, at vi tværtimod bidrager til ligheden – kan man sige – ved at sørge for, at der bliver taget hånd om de problemer, der er i den almene sektor. Det er nu engang sådan, at der er forskel på boligformer. Der er fordele og ulemper afhængigt af, hvilken boligform man benytter sig af. F.eks. ligger der i den almene sektor den tryghed, at man kender huslejen og ved, at den bliver ved med at være den samme uanset den økonomiske udvikling. Der er der så andre

risici at tage højde for, hvis man er ejer af en bolig. Så må man jo gøre op med sig selv, hvad man vil, hvad angår valg af boligform.

**Formanden:**

Så er det fru Lissa Mathiasen for et sidste spørgsmål.

**Lissa Mathiasen (S):**

Jeg ved ikke rigtig, hvem det er, der politiserer. For jeg oplever egentlig, at ministeren, vel vidende at der nok kom nogle spørgsmål om det her i dag, har sat sig ned og fået embedsmænd til at hjælpe til med at fremskaffe oplysninger om, hvad der skete i 1933, og hvad der skete ndervejs. Jeg kan så forstå, at man ikke har haft tid til at gå det hele igennem, for så havde man nok også set, at der var en vedtagelse i starten af 1980'erne. Så der er egentlig mange forskellige ting, der ligger bagud i tid.

Nu må jeg konstatere – for det er sidste gang, jeg har mulighed for at spørge – enten at ministeren ikke vil svare, eller at regeringen ikke ønsker at gøre noget ved det. Der bliver jo ikke mere lighed og en bedre situation for lejerne, fordi man påtvinger lejerne i den almene sektor at levere af deres egne indbetalte midler. Det er lejernes egne penge, der er kommet en særskat på, og her siger man: Der skal betales 1,6 mia. kr. over de næste 4 år.

I den forbindelse spørger jeg så: Hvad vil regeringen gøre for at sikre, at ligheden bliver større, at vi ikke ser, at svælgel bliver større og større, i form af at uligheden vokser? Det er de 1,6 mia. kr., jeg spørger til. Hvad vil man gøre for at sikre, at uligheden ikke vokser? Kunne jeg ikke her den sidste gang få en mulighed for at få et svar fra ministeren?

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Det er sådan, at skatteborgerne i meget stort omfang bidrager til det almene byggeri, og det vil de også fortsat gøre. Nu er det med den ny boligaffale oven i købet sådan, at vi er kommet ned på, at andelen fra Landsbyggefonden er på 25 pct.

Jeg anerkender simpelt hen ikke en retorik om, at det skulle være en såkaldt særskat. Der er et helt specielt system for den almene sektor, hvor huslejen ligger fast, og hvor man, når de oprindelige lån er udamortiseret, fortsætter indbetalingen. Her synes jeg så, det er vigtigt, at de midler kommer lejerne til gode i overensstemmelse med det formål, der er med Landsbygge-

fonden, det vil sige at bidrage til renovering, til nybyggeri og også til at få løst de sociale problemer, der er i sektoren. Det synes jeg er at tage hånd om de problemer, der gør sig gældende for lejerne i den almene sektor. Og det er altså en indsats, som Socialdemokraterne har valgt at de overhovedet ikke vil tage del i eller tage ansvar for.

Så skatteborgerne bidrager fortsat i meget vid udstrækning til nybyggeriet, og vi har sænket niveauet for, hvor meget Landsbyggefonden skal bidrage med for netop at kunne imødekomme de andre ønsker, der er om en forstærket renoveringsindsats.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

**2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 14:**

**Forespørgsel til udenrigsministeren [om The Euro-Mediterranean Partnership].**

Af Morten Messerschmidt (DF) m.fl.  
(Forespørgslen anmeldt 27/10 2006).

**Formanden:**

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

**3) Første behandling af lovforslag nr. L 44: Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Varetægtsfængsling i isolation).**

Af justitsministeren (Lene Espersen).  
(Fremsat 25/10 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

**Forhandling**

**Karsten Nonbo (V):**

Så skal vi behandle lovforslaget om varetægtsfængsling i isolation af justitsministeren. Det er dog ikke justitsministeren, vi agter at varetægts-